

השאלה וצורתה, שהיתה טיפוסית למי שמרבה בדקדוק־הדין, הפליאה את רבי חיים והוא שאל אותה לזהותה. כשסיפרה לו שהיא אשתו של החזון־איש, המשיך ושאל: מה דעת אישך בדבר? „הוא אמר לי כי הדבר אסור“, ענתה. „ובכן“, נתחייך רבי חיים והפטיר לעומתה, „את יכולה בהחלט לסמוך עליו“...³⁰

עם רבי המוסר

בימי מגוריו במינסק נפגש בהזדמנויות שונות ובא בדברים עם רבי המוסר, הסבא מסלובודקה, רבי נתן־צבי פינקל, והמשגיח המפורסם רבי ירוחם לוואביץ ממיר. בפגישות הללו היו מתווכחים ארוכות אודות השיטות השונות של תנועת המוסר, שהקיפה הרבה ישיבות באותה תקופה. לחזון־איש היתה עמדה מסויימת בנדון זה. סבור היה שכמה משיטות אלו סטו במקצת מן הדרך הנכונה שהתווה מחולל התנועה רבי ישראל סלנטר, בכך שהפריזו יתר על המדה בלימוד מקצוע זה, המוסר, על חשבון השקידה בגפ"ת שעליה לתפוס את המקום העיקרי בסדרי הלימוד של כל ישיבה. לדעתו היתה לטיפוח המופרז של המוסר השפעה שלילית על ההתמדה והיגיעה בלימוד ההלכה, זו הדורשת את כל ההתרכזות העיונית של לומדיה, בלי תערובת של עיונים בשטחים אחרים בממדים כאלו. טבעי הדבר, אמר, שהעיון ברעיונות, בחקירות ובהגיונות מוסריים במדה מופרזת, מפריע לעיון בסוגיות תלמודיות חמורות וגורם להזנחה והתרשלות בלימוד הגמרא ומפרשיה, שהם מהווים את היסוד הבלעדי של הישיבה.³¹

30. מפי תלמידו הרב שרגא פייבל שטיינברג.

31. ב„דגלנו“ גל' ע"ט (מרחשון תשט"ו) מספר הרב שלמה כהן, על פגישה שהתקיימה לפני ארבעים שנה בערך בין האדמו"ר הזקן מגור, רבי אברהם־מרדכי אלטר זצ"ל, לבין אחד מגדולי בעלי המוסר, המשגיח המפורסם של ישיבת מיר, רבי ירוחם זצ"ל. האדמו"ר מגור הצביע על שלושה דברים שאינם מוצאים חן בעיניו, מתוך התנהגותם הכללית של בתורי ישיבות ליטא: א) שמתלבשים קצרות לפי האופנה הכללית; ב) שמספרים את זקנם; ג) שהם מתחתנים בגיל קשיש.

והחזון־איש הגיב על כך, ממשיך הנ"ל בסיפורו, שאין כל תשובה ממשית על שלושת ההשגות הנ"ל, וכל התירוצים והאמתלאות שמשיבים עליהם אינם אלא ישובי־דוחק ואין להם על מה שיסמוכו.